

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.432/2010/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2010. évi szeptember hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. évi május hó 20. napján kihirdetett 19.B.578/2009/17. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlott börtön-büntetését 3 (három) évre súlyosítja és mellékbüntetésül 3 (három) év közügyektől eltiltást szab ki.

A börtön-büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, a vádlott és a védője pedig enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyési fellebbezést fenntartotta. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor a cselekmény minősítésénél az elkövetéskor, a büntetés kiszabása során viszont az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta. Minthogy a szabadságvesztés végrehajtása felfüggeszthetősége szempontjából az elbíráláskor hatályos törvény a kedvezőbb, egységesen ez alkalmazandó, a cselekmény minősítését illetően is. A büntetési célok a felfüggesztés mellőzésével érhetők el, s ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének nyilvános ülésen történő megváltoztatását indítványozta.

Az ítéltábla a fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el - Be. 361.-362. § -, minthogy tárgyalás kitűzésének - Be. 363. § - a szükségessége nem merült fel.

A Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján a felülbírálat kiterjedt az elsőfokú ítéletre, valamint az azt megelőző bírósági eljárásra. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékok mindegyikét beszerezte, s a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok betartásával folytatta le.

A vádlott a bűncselekmény elkövetését, a sértett bántalmazását, a súlyos sérülés okozását tagadta, amelyet, valamint az ezzel összefüggésben előterjesztett védekezését is az elsőfokú bíróság elutasította. A sértett a nyomozati szakban tett vallomásával szemben a tárgyaláson már arra hivatkozott, hogy a sérülései ismeretlen három személy bántalmazásának következménye, azokat a vádbeli napon a „...” szórakozóhelyről való távozását követően szenvedte el.

Az elsőfokú bíróság mind a vádlott, mind a sértett vallomásait a feltárt bizonyítékok tükrében tette vizsgálat tárgyává. A vallomásokat elemezte, valamint azokat egymással is összevetette, majd ezt követően részletesen és meggyőzően megindokolta, hogy melyeket és miért fogadott el. Alapvetően 1.sz. és 2.sz. érdektelen tanúk vallomását tekintette irányadónak, amelyek teljes mértékben alátámasztották a szintén elfogadott sértetti nyomozati vallomást. A további tanúk vallomását azokban a részeiben találta elfogadhatónak, amelyek az előbbi vallomásokkal összhangban állók voltak, egyéb részükben nem, az ellentmondásokra és kétségeket ébresztő aggályokra tekintettel. A sértett más személyek részéről történő bántalmazására egyébként az eljárás során semmiféle adat nem merült fel a sértett ilyen irányú tárgyalási vallomásán túl, viszont az elfogadott aggálytalan terhelő bizonyítékok a vádlott irányába mutattak.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta, amelyet végül a vádlott sem vitatott, hiszen a fellebbezése kizárólag enyhítésre irányult, akárcsak a védője által bejelentett fellebbezés is.

A Be. 351. §-ának (1) bekezdése értelmében irányadóul szolgáló tényállás alapján a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmény jogi minősítése is helyes.

A Btk. 2. §-ának alkalmazását illetően azonban alapvetően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a jogi minősítés, illetőleg a büntetés kiszabása körében az egységes alkalmazás követelményét nem tartotta szem előtt. Nincs jelentősége ebből a szempontból annak, hogy a minősítést érintő jogszabály-változás nem jelentett érdemi változtatást, minthogy csak a vonatkozó bekezdés számozásának megváltozását eredményezte.

Az előzőekben hivatkozott törvényhely azt a kötelező rendelkezést tartalmazza, hogy a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Az elbíráláskori új törvény alkalmazásának az a feltétele, hogy a cselekmény már nem bűncselekmény, avagy az enyhébb elbírálást eredményez. Az elkövetéskori vagy az elbíráláskori törvényt kell alkalmazni, nem pedig az egyes törvényi rendelkezéseket, ami egységes alkalmazást jelent, nem pedig a két törvény rendelkezéseinek az adott szempontok szerinti összeválogatását. Ennek megfelelően helyesbítendő az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettek.

Mindenre kiterjedően szükséges annak vizsgálata, hogy az elbíráláskori törvény alkalmazása kedvezőbb-e a vádlottra nézve.

A 2009. február 1. napjától hatályos 2008. évi LXXIX. törvény 1. §-a eredményezte a Btk. 170. §-a (5) bekezdésének (6) bekezdésre történő változtatását.

A 2009. évi LXXX. törvény 2010. május 1. napjától, míg az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, 2010. július 23. napjától a 2010. évi LVI. törvény további, a Büntető Törvénykönyvet módosító rendelkezéseket tartalmaz. Az kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott, s az előbbieken is elsőként felhívott törvényi rendelkezés a büntetéskiszabási szempontból kedvezőbb a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését szabályozó részében. Ugyanakkor a 2010. évi LVI. Törvény 1. §-a a Btk. 83. §-át módosította. E törvényhely (2) bekezdése értelmében a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A (4) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, a büntetés mértékét a végrehajtás felfüggesztése, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a figyelmen kívül hagyásával állapítja meg.

Az előbbiekre figyelemmel a büntetéskiszabási elvek körében bekövetkezett, s jelenleg már hatályos törvény nem eredményez kedvezőbb elbírálást, alkalmazása a jelen ügyben a Btk. 2. §-ában foglaltak sérelmét vonná maga után. Ennek folytán a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kellett elbírálni, ezért helyes a jogi minősítésnél felhívott törvényhely is.

A büntetés kiszabása körében felsorolt bűnösségi körülményeknek, valamint a bűncselekmény valós tárgyi súlyának azonban nem felel meg a kiszabott büntetés. A hasonló, erőszakos jellegű bűncselekmények elkövetésének gyakorisága, a sértett durva, gátlástalan bántalmazása, amellyel a szemtanúk ismételt felszólítására sem hagyott fel, olyan körülmények, amelyek mind a bűncselekmény tárgyi súlyát, mind a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyességet fokozzák. Ezen túl az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett életét az idejekorán elvégzett orvosi segítségnyújtás megmentette, annak elmaradása esetén a sértett halála is bekövetkezhett volna.

Az ítélőtábla teljes mértékben osztotta a büntetés súlyosításának szükségessége mellett állást foglaló ügyészi álláspontot, s azt is, hogy a büntetési célok elérését a felfüggesztett szabadságvesztés nem biztosítja, ezért a börtön-büntetés mértékét három évre súlyosította, amely szükséges az általános megelőzéshez, de ahhoz is, hogy a vádlott a jövőben ne kövessen el újabb bűncselekményt. Súlyosabb büntetés kiszabására a sértett megbocsátása miatt nem kerülhet sor. A bűncselekmény jellegéből is levonható volt az a következtetés, hogy a vádlott méltatlan a közügyekben részvételre, ezért az ítélőtábla a Btk. 53-55. §-ai alapján mellékbüntetésül a főbüntetés tartamához is igazodó mértékű három évi közügyektől eltiltást is kiszabott.

A börtön-büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését mellőzni kellett, minthogy a Btk. 89. §-ának (1) bekezdése e jogintézmény alkalmazását a két évet meg nem haladó tartamú szabadságvesztés esetére teszi lehetővé.

A kifejtettekre figyelemmel a büntetés enyhítését célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetést kiszabó részében a Be. 372. §-ának (1) bekezdése értelmében megváltoztatta, míg az ekként nem érintett részében a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Debrecen, 2010. évi szeptember hó 21. napján

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Elek Margit sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja

Záradék:

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 19.B.578/2009/17. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2010. évi szeptember hó 21. napján

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

- kiadó -